

vedtaget der, saa var enhver Endring umulig; thi saa vilde en saadan atter udkræve den hele grundlovmæssige Vidtløftighed af tre Gange. Ja, jeg nægter det ikke. Men baade denne og mange andre Vanskeligheder og Vidtløftigheder, som jeg godt indseer ere tilstede, gjøre det til min Skyldighed at gjentage, at jeg ønsker at see Ledelsen af Fædrelandets Anliggender til en Tid, hvor saa usigeligt Meget staaer paa Spil, og hvor saa Meget griber ind i hinanden og vikler sig om hinanden, at et svagt Hoved let kan blive svimmelt ved at tænke derpaa, — at jeg ønsker denne Ledelse i et saadant Ministeriums Hænder, om hvilket jeg kan have den Overbeviisning, at det deler Folkets Beslutning og Bestræbelse: ved Siden af at lade sine Medundersaatter vedersfares af Ret, dog heller ikke at have spildt Kampen for sin Selvstændighed, dog heller ikke at opgive, hvad der er Danmarks Ret, dog heller ikke at lade vor Konges Krone synke ned til at blive mere eller mindre afhængig af en fremmed Stat eller et fremmed Statsforbund.

Cultusministeren: Jeg skal blot tillade mig at gjøre to ganske korte Bemærkninger. Den første er den, at jeg ikke kan skjønne, hvorledes Ministeriet skulde kunne komme til at kaldes til Ansvar for det Forslag til en Fællesforfatning, det fremkommer med, og det kan jo ikke gjøre Andet, end et Forslag. Det er ganske vist, at det ikke kan kaldes til Ansvar for en Forfatning, som, for retligt at kunne indføres, maa have vundet Rigsdagens Samtykke; men jeg forstaaer slet ikke, hvorledes det skulde være det Allervigtigste. Hvad dernæst Forbundsbeslutningen af 1846 angaaer, da kan jeg kun paaberaabe mig de Aktstykker, som Udenrigsministeren endnu finder Betænelighed ved at fremlægge (Stærk Latter). Naar de engang fremkomme, vil det deraf skjønnes, om mine Antydninger have været besøiede.

Hjerring: Det forekom mig, at der i den høitærede Indenrigsministers første Foredrag var en Fortjeneste, som jeg for min Part er meget tilbøielig til at paaskjønne, da Thinget ikke er forvænt i denne Henseende ved hvad Ministeriet tidligere har meddeelt. Det forekom mig nemlig, at der deri virkelig indeholdtes en Oplysning om den Vel, Ministeriet

agter at følge i denne Sag. Hvis jeg ikke misforstod den ærede Indenrigsminister, var det hans Tanke, at Retfærdigheden ligefrem fordrede, at den danske Rigsdag ikke beskæftiger sig med disse Sager, før de samtidigt kunne forelægges for en Repræsentation i begge Hertugdømmerne. Hvis det ikke er aldeles urigtigt opfattet fra min Side, er det jo en meget væsentlig Oplysning. Men, hvorvidt denne Oplysning skulde kunne styrke den Tillid, som Ministeriet skulde kunne gjøre Regning paa hos Rigsdagen, det er et ganske andet Spørgsmaal. (Indenrigsministeren: Maa jeg bede om Ordet.) Naar den ærede Minister har gjort opmærksom paa, at Forsamlingerne i Holsteen og Slesvig kun vilde have en raadgivende Indflydelse, kan jeg ikke see rettere, end at det gunstigste Tilfælde med Hensyn til hvad der kan komme ud af Forhandlingerne paa disse tre forskellige Steder angaaende en Fællesforfatning, vil medføre, at der intet Resultat udkommer af disse Forhandlingerne. Naar den ærede Minister har taget sin Tilflugt til at opfordre Thinget til at stole paa Hs. Majestæts danske Sindelag, saa troer jeg ganske vist, at hele Rigsdagen og hele Folket har den meest ubegrænsede Tillid til Hs. Majestæt Kongens danske Sindelag (Ja! Ja!); men jeg troer, at Kongen staaer udenfor vore Forhandling, og jeg vilde kun ønske, at Rigsdagen og Folket kunde have den samme Tillid til Ministeriets danske Sind; deri troer jeg der vilde kunne søges en meget større Grund til Tillid end i det, hvad vi hidtil have hørt fra Ministeriets Side (Ja!). Naar den ærede Minister har trostet os med, at Stormagterne ville have den Godhed at indrømme den danske Rigsdag en ikke ubetydelig Indflydelse paa disse Sager, saa skal jeg ikke nægte, at jeg hidtil ikke har troet, at Rigsdagen ogsaa hertil skulde have Stormagternes Samtykke.

Cultusministeren: Jeg skal blot protestere imod, at jeg afsvigende fra Premierministeren skulde have udtalt, hvorledes Regjeringen vilde behandle Sagen og navnlig naa'r. Jeg har blot ansørt Grundene imod den med saa megen Styrke fremsatte Paastand, at man hurtigt, i Løbet af nogle Maanedes, skulde